

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 47-48 (2011)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 47-48 (2011)

Μισό μάθημα τοξοβολίας; Ερωτικό αντάρτικο πόλης; Ο χυμός των λέξεων;

Θέμης Κατωγιάννης

doi: [10.12681/prch.28448](https://doi.org/10.12681/prch.28448)

Copyright © 2021, Θέμης Κατωγιάννης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κατωγιάννης Θ. (2021). Μισό μάθημα τοξοβολίας; Ερωτικό αντάρτικο πόλης; Ο χυμός των λέξεων;. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (47-48), 428-430. <https://doi.org/10.12681/prch.28448>

Θέμης ΚΑΤΩΓΙΑΝΝΗΣ

Μισό μάθημα τοξοβολίας

Αυτό το μισό του Έρωτα
που δε γίνεται ένα
το ξέρει καλύτερα ο μισός τοξότης
κι ας τείνει το τόξο
προς τη γυναίκα που γδύνεται μόνη
και ρίχνει ολόκληρο το στήθος στη θάλασσα,
άσπρη βεντάλια ηδονική
που την ανοίγει στον άσπρο Μάρτη
μαρμάρινη Καρυάτις,
σπινθηροβόλος.

Αυτό το μισό παραμένει μισό
– βλέπεις,
τ' αγάλματα δεν τοξεύονται,
σ' αφήνουν μόνο να τους μιλάς
και να τα βλέπεις –
κι ο τοξότης μαζεύει το τόξο,
λιωμένο φτερό του αρχαίου Ίκαρου,
και γέρνει στην προηγούμενη θέση,
αυτή της ανάπαυσης,
πυριφλεγέθων.

Αυτό το μισό του Έρωτα
σημαίνει σημαία μεσίστια
σε μισό ιστό.

Ερωτικό αντάρτικο πόλης

Διατελώντας σε μέθη χωρίς αλκοόλ
σιωπηλά στροβιλιζόμενος σημαιοφόρος
σ' ερωτικό αντάρτικο πόλης
μες την ομίχλη της απουσίας σου
κοιτάζω τη θάλασσα,
τη φορτηγίδα που λύνει κάβο,
το ρυμουλκό που σπρώχνει
σαν μινιατούρα ελέφαντα,
κοιτάζω αυτοπυρπολημένος τ' απόνερα
εκσφενδονίζοντας χαμηλόφωνα λέξεις μαρτυρίου,
αυτές που δεν πρέπει να φωνάξω,
—λένε πως το μαρτύριο σβήνει την αμαρτία—
και πλάθω αγάλματα
που σου μοιάζουν
και ολοένα σε αθρώνω
και σε υψώνω
κι εσύ πετάς κι απογειώνεσαι
προβάλλοντας ανθρώπινες ασπίδες,
γλυκειά μου δρεπανηφόρα μέλισσα,
επιβάτις σε λευκό αερόστατο.

Ο χυμός των λέξεων

Οι λέξεις που δεν πρόλαβα να σου πω
αιμάτινος πολτός
σάρκας μωλωπισμένων φωνηέντων
που ρέει στο ρείθρο
των σφαγείων της Πρέβεζας του πενήντα
και τον πατάνε σκυλιά
και ξεμονταρισμένα λάστιχα ποδηλάτων!

Ω, οι ωραίες οι λέξεις!
Πώς με λυπεί η θανάτωσή τους,
το σκοτωμένο αίμα τους,
πόσο με τύπτει ο ηττημένος τους ενθουσιασμός!

Εσύ,
πρωθιέρεια της σιωπής,
δεν θέλησες να γευτείς το χυμό τους
και βρήκες κατάλυμα
στο αναψυκτήριο.